

Arrest

nr. 148 502 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 december 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WESEMAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juni 2014 diende de verzoekende partij op basis van haar Nederlandse nationaliteit een aanvraag in tot een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 17 december 2014 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 19.06.2014 werd ingediend door: om de volgende redenen geweigerd :1 Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer

dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende op 19.06.2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: bewijzen van inkomsten van mevrouw MR (NN: xxx) en een verklaring van lidmaatschap bij ziekenfonds.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat hij over voldoende inkomsten beschikt om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). De bestaansmiddelen, bedoeld in art.40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980, moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten laste zijn.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene geen eigen inkomsten voorlegt, maar inkomsten voorlegt van mevrouw MR. Er is geen enkel bewijs dat betrokkene daadwerkelijk kan beschikken over de inkomsten van MR. Nergens uit het dossier kan blijken dat MR meneer effectief ten laste neemt en haar bestaansmiddelen ter beschikking stelt van hem. Tussen betrokkenen is geen enkele wettelijke band vast te stellen. Zomaar veronderstellen dat meneer kan genieten van de inkomsten van mevrouw MR, zonder effectief bewijs van een telastening of bewijs dat de bestaansmiddelen worden overgedragen aan meneer, is dus geen optie.

Zelfs indien het de bedoeling is van mevrouw om hem ten laste te nemen, zijn de inkomsten van de garant die werden aangetoond aan de hand van loonfiches en een tewerkstellingsattest, niet voldoende om in de bestaansmiddelen van haarzelf en haar gezinsleden te voorzien en daarnaast nog bijkomend betrokkene ten laste te nemen. De garant heeft immers reeds zelf 2 kinderen ten laste. Het bedrag van de inkomsten ligt lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Nergens uit het dossier blijkt dat er met dergelijk bedrag voldoende kan worden in het levenshonderhoud van betrokkene. Er werden geen bewijzen geleverd van andere (aanvullende) inkomsten waarover betrokkene nog kan beschikken.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van art.40, §4 van de wet van 15.12.1980 en kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dan ook niet bekomen.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Op 11 februari 2015 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als werkzoekende.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 22 maart 2013, CDPK 2014 (samenvatting), afl. 2, 274)

Op het moment van de aanvraag (d.d. 19/06/2014) was de intentie van verzoeker om te gaan werken duidelijk.

Hij is sinds 16 juli 2014 ingeschreven bij de VDAB (stuk 3) en is ingeschreven bij verscheidene interimkantoren (zie hierboven).

De massale tewerkstelling van 'jobstudenten' in de zomervakantie (juli en augustus) is de voornaamste, zo niet de enige reden dat het interimkantoor hem niet onmiddellijk een tewerkstellingsplaats kon aanbieden.

Na voornoemde periode kon hij nagenoeg onmiddellijk aan de slag (zie hierboven):

- Van 09/09/2014 t.e.m. 31/09/2014 werkte hij bij (...) Brussel (stuk 4) ;*
- van 01/10/2014 tot 31/11/2014 werkte hij regelmatig bij (...) te 9320 Erembodegem (stuk 5);*
- van 01/12/2014 tot heden werkt verzoeker in het depot van de (...) (stuk 6).*

Het feit dat hij op het ogenblik van de aanvraag werkzoekende was, rechtvaardigde (vanzelfsprekend) dat hij in die hoedanigheid een aanvraag wilde doen.

Verzoeker kreeg, vanaf het moment van de aanvraag voor verklaring van inschrijving, drie maanden tijd om de nodige documenten voor te leggen.

Verwerende partij heeft echter de aanvraag opgesteld alsof hij "houder van toereikende bestaansmiddelen" was.

Aldus heeft verwerende partij van in den beginne verzaakt aan haar plicht om op grond van de feiten waarvan zij kennis had, de aanvraag op een correcte manier te behandelen. Immers, het zorgvuldigheidsbeginsel "impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld" en dit van in de voorbereidingsfase. (zie hierboven)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook de verplichting in voor verwerende partij om de aanvraag, op grond van de feitelijke gegevens waarover zij beschikt, te baseren op de correcte rechtsgrond (art. 40, § 4, 1° i.p.v. art. 40, § 4, 2° Vreemdelingenwet).

Aan verzoeker werd op het ogenblik van de aanvraag meegedeeld dat de aanvraag zoals zij thans werd opgemaakt, correct was. Het is uiteraard niet aan verzoeker om de werkwijze van verwerende partij in twijfel te trekken. Hij mag er immers op vertrouwen dat verwerende partij met de "vereiste zorgvuldigheid" handelt.

Verzoeker handelde dus te goeder trouw en ging er van uit dat verwerende partij correct handelde.

Echter, had verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel gerespecteerd en de aanvraag op de (toen al) actuele situatie gestoeld, zou er geen reden geweest zijn om de aanvraag te weigeren.

Art. 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet bepaalt immers:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

De enige voorwaarden die worden gesteld, zijn: (1) verzoeker is het Rijk binnengekomen met het oog om werk te zoeken en (2) er bestaat een reële kans dat hij wordt aangesteld.

Aan de eerste voorwaarde is ongetwijfeld voldaan en ondertussen is bevestigd dat er reeds op dat ogenblik een reële kans bestond dat hij zou worden aangesteld: via het interimkantoor heeft hij sinds 01/09/2014 quasi ononderbroken gewerkt en de kans is reëel dat hij op zijn huidige plaats van tewerkstelling in loondienst kan treden.

De bestreden beslissing druist thans in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ernstig."

Het betoog van de verzoekende partij bestaat erin dat zij van oordeel is dat het bestuur niet zorgvuldig heeft gehandeld door haar aanvraag te beschouwen als een aanvraag om verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zij stelt dat het enkel haar bedoeling was om een aanvraag als werkzoekende in te dienen. Aldus wenst zij met de vernietiging van de bestreden beslissing te verkrijgen dat haar aanvraag wordt geherkwalificeerd als een aanvraag om verblijf als werkzoekende. In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij inmiddels reeds een nieuwe aanvraag om verblijf heeft ingediend en dit als werkzoekende. Deze aanvraag is in behandeling. Dit gegeven wordt niet betwist door de verzoekende partij. Aldus heeft zij geen actueel belang meer bij haar middel. De vernietiging van de thans bestreden beslissing kan haar geen voordeel meer opleveren nu zij reeds verkregen heeft wat zij beoogt.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel hangt nauw samen met een ander algemeen rechtsbeginsel, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Het valt thans niet te verbazen dat ook laatstgenoemd beginsel van behoorlijk bestuur door verwerende partij geschonden is.

Voor een nietigverklaring wegens schending van het vertrouwensbeginsel moeten drie voorwaarden vervuld zijn (RvS 28 juni 2012, CDPK 2013 (samenvatting), afl. 4, 478):

- Het bestaan van een bestuurlijke vergissing ;*
- Het ten gevolge van die vergissing niet verlenen van een voordeel aan de burger en ;*
- Het ontbreken van een gewichtige reden om de rechtzoekende dat voordeel te ontnemen.*

Het feit dat verwerende partij in onderhavig geval de situatie van meet af aan verkeerd heeft beoordeeld en op grond van die beoordeling een aanvraag heeft opgemaakt die niet strookt met de werkelijke situatie, is zonder twijfel een bestuurlijke vergissing.

Wat betreft de tweede en de derde voorwaarde. Verwerende partij zag een gewichtige reden in het feit dat de inkomsten van mevrouw RM ontoereikend waren om zowel zichzelf, haar twee kinderen als verzoeker te onderhouden.

Dit zou inderdaad een gewichtige reden kunnen zijn, ware het niet dat de inkomsten van mevrouw RM, gelet op het voorgaande, irrelevant zijn.

Immers, verzoeker was op het ogenblik van de aanvraag werkzoekende en had recht op een behandeling van zijn aanvraag in die 'hoedanigheid'. In dergelijk geval is een bewijs van voldoende bestaansmiddelen niet vereist ; verzoeker moest enkel bewijzen op zoek te zijn naar werk en er moest een reële kans bestaan dat verzoeker wordt aangesteld, hetgeen hierboven reeds voldoende duidelijk blijkt.

De bestreden beslissing druist thans in tegen het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, aangezien verwerende partij geen gewichtige reden had om de rechtzoekende dat voordeel te ontnemen.

Het tweede middel is ernstig.”

Ook wat betreft het tweede middel kan de Raad enkel maar vaststellen dat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij haar middel nu zij inmiddels een aanvraag heeft kunnen indienen als werkzoekende en nu deze aanvraag zoals gewenst, onderzocht wordt door de verwerende partij.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU